

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

26. februar 2013 *

»Politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — den europæiske arrestordre — procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne — afgørelser truffet efter en retssag, under hvilken den pågældende ikke selv var til stede — fuldbyrdelse af en dom afsagt in absentia — mulighed for fornyet prøvelse af dommen«

I sag C-399/11,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunal Constitucional (Spanien) ved afgørelse af 9. juni 2011, indgået til Domstolen den 28. juli 2011, i sagen:

Stefano Melloni

mod

Ministerio Fiscal,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, vicepræsidenten, K. Lenaerts, afdelingsformændene, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas og E. Jarašiūnas samt dommerne E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, M. Safjan (refererende dommer) og C.G. Fernlund,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. juli 2012,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Stefano Melloni ved abogado L. Casaubón Carles
- Ministerio Fiscal ved J.M. Caballero Sánchez-Izquierdo
- den spanske regering ved S. Centeno Huerta, som befuldmægtiget
- den belgiske regering ved C. Pochet og T. Materne, som befuldmægtigede
- den tyske regering ved J. Kemper og T. Henze, som befuldmægtigede

* Processprog: spansk.

- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Palatiello
- den nederlandske regering ved J. Langer og C. Wissels, som befuldmægtigede
- den østrigske regering ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget
- den polske regering ved M. Szpunar, som befuldmægtiget
- den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes, som befuldmægtiget
- Det Forenede Kongeriges regering ved H. Walker, som befuldmægtiget
- Rådet for Den Europæiske Union ved P. Plaza García og T. Blanchet, som befuldmægtigede
- Europa-Kommissionen ved I. Martínez del Peral samt ved H. Krämer og W. Bogensberger, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. oktober 2012,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen og i givet fald gyldigheden af artikel 4a, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT L 81, s. 24, herefter »rammeafgørelse 2002/584«). Den giver endvidere Domstolen lejlighed til i givet fald at undersøge spørgsmålet, om en medlemsstat kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre på grundlag af artikel 53 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) med en begrundelse om, at der foreligger en tilsidesættelse af den berørte persons grundlæggende rettigheder, som garanteret ved den nationale forfatning.
- 2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem Stefano Melloni og Ministerio Fiscal vedrørende fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt af de italienske myndigheder med henblik på fuldbyrdelse af en fængselsdom, afsagt in absentia, over sagsøgeren.

Retsforskrifter

Chartret

- 3 Chartrets artikel 47, stk. 2, bestemmer:
»Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov. Enhver skal have mulighed for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret.«
- 4 Det fremgår af chartrets artikel 48, stk. 2, at:
»Respekt for retten til et forsvar er sikret enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse.«

5 Chartrets artikel 52, stk. 2, fastsætter:

»I det omfang dette charter indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder [der blev undertegnet i Rom den 4. november 1950, herefter »EMRK«], har de samme betydning og omfang som i konventionen. Denne bestemmelse er ikke til hinder for, at EU-retten kan yde en mere omfattende beskyttelse.«

6 Chartrets artikel 53 med overskriften »Beskyttelsesniveau« bestemmer:

»Ingen bestemmelse i dette charter må fortolkes som en begrænsning af eller et indgreb i de grundlæggende menneskerettigheder og frihedsrettigheder, der anerkendes i EU-retten og folkeretten, i de internationale konventioner, som [Den Europæiske] Union[...] eller alle medlemsstaterne er parter i, herunder [EMRK], samt i medlemsstaternes forfatninger på disses respektive anvendelsesområder.«

Rammeafgørelserne 2002/584 og 2009/299

7 Artikel 1, stk. 2 og 3, i rammeafgørelse 2002/584 bestemmer:

»2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.«

8 Artikel 5 i den nævnte rammeafgørelse havde i sin oprindelige affattelse følgende ordlyd:

»Den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kan indeholde bestemmelser om, at dens fuldbyrdende judicielle myndighed kun må fuldbyrde en europæisk arrestordre på følgende betingelser:

1) Hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, der er idømt ved en afgørelse truffet in absentia, og den berørte person ikke er blevet indkaldt personligt eller på anden måde blevet underrettet om tid og sted for det retsmøde, som førte til afgørelsen in absentia, kan overgivelsen gøres betinget af, at den udstedende judicielle myndighed giver garantier, der skønnes tilstrækkelige til at sikre, at den person, der er omfattet af den europæiske arrestordre, får lejlighed til at få sagen genoptaget i den udstedende medlemsstat og til at være til stede ved domsforhandlingen

[...]«

9 Rammeafgørelse 2009/299 præciserer begrundelsen for at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, når den berørte person ikke selv var til stede under den pågældendes retssag. Følgende fremgår af første til fjerde og tiende betragtning:

»(1) Anklagedes ret til selv at være til stede under retssagen indgår i retten til en retfærdig rettergang i henhold til artikel 6 i [EMRK], som fortolket af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Domstolen har endvidere erklæret, at anklagedes ret til selv at være til stede under retssagen ikke er absolut, og at anklagede under visse omstændigheder af egen fri vilje udtrykkeligt eller stiltiende, men utvetydigt, kan give afkald på denne ret.

- (2) De forskellige rammeafgørelser om gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af endelige retsafgørelser behandler ikke konsekvent spørgsmålet om afgørelser afsagt under en retssag, hvor den pågældende person ikke selv var til stede. Disse forskelle vil kunne vanskeliggøre juristernes arbejde og hindre det retlige samarbejde.
- (3) [...] I henhold til rammeafgørelse 2002/584/RIA [...] kan den fuldbyrdende myndighed kræve, at den udstedende myndighed giver garantier, der skønnes tilstrækkelige til at sikre, at den person, der er omfattet af den europæiske arrestordre, får adgang til at få sagen genoptaget i udstedelsesmedlemsstaten og til at være til stede ved domsafsigelsen. Det er den fuldbyrdende myndighed, der skal afgøre, om disse garantier er tilstrækkelige, og det er derfor svært at vide, nøjagtigt hvornår fuldbyrdelse kan nægtes.
- (4) Det er derfor nødvendigt at fastsætte klare og fælles grunde til at undlade at anerkende afgørelser afsagt under en retssag, hvor den pågældende person ikke selv var til stede. Denne rammeafgørelse tager sigte på at præcisere definitionen af sådanne fælles grunde, der giver den fuldbyrdende myndighed mulighed for at fuldbyrde afgørelsen, selv om den pågældende person ikke var til stede under retssagen, under fuld hensyntagen til personens ret til et forsvar. Det er ikke meningen, at denne rammeafgørelse skal regulere de former og metoder, herunder proceduremæssige krav, der skal anvendes for at opnå de i rammeafgørelsen angivne resultater, hvilket henhører under medlemsstaternes nationale ret.

[...]

- (10) Anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse afsagt under en retssag, hvor den pågældende person ikke selv var til stede, bør ikke nægtes, hvis han/hun var klar over den berammede retssag og under denne blev forsvaret af en juridisk rådgiver, som han/hun havde givet mandat hertil, for at sikre praktisk og effektiv retshjælp. Det bør i den forbindelse ikke have nogen betydning, om den juridiske rådgiver blev valgt, udpeget og betalt af den pågældende, eller om den juridiske rådgiver blev udpeget og betalt af staten, idet det dog forudsættes, at den pågældende bevidst har valgt at lade sig repræsentere af en juridisk rådgiver i stedet for selv at være til stede under retssagen. [...]«

10 Følgende fremgår af artikel 1, stk. 1 og 2, i rammeafgørelse 2009/299:

»1. Formålene med denne rammeafgørelse er at styrke de proceduremæssige rettigheder for personer, der er genstand for en straffesag, at lette det retlige samarbejde i straffesager og navnlig at forbedre den gensidige anerkendelse af retsafgørelser mellem medlemsstater.

2. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i EU-traktatens artikel 6 [i dens affattelse før Lissabontraktatens ikrafttrædelse], herunder retten til et forsvar for enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, og de forpligtelser, der påhviler judicielle myndigheder i denne henseende, berøres ikke.«

- 11 Rammeafgørelse 2009/299 ophævede i artikel 2 artikel 5, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 og indsatte heri en ny artikel 4a vedrørende afgørelser afsagt under og efter en retssag, hvor den pågældende ikke selv var til stede, der har følgende ordlyd:

»1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan også nægte at fuldbyrde den europæiske arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvis den pågældende ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen, medmindre det fremgår af den europæiske arrestordre, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere proceduremæssige krav i den udstedende medlemsstats nationale ret:

- a) i rette tid
- i) enten er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag

og

 - ii) er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen

eller
- b) var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen
- eller
- c) at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret:
- i) udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen

eller

 - ii) ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist

eller
- d) ikke har fået afgørelsen forkyndt personligt, men:
- i) vil få den forkyndt personligt straks efter overgivelsen og vil udtrykkeligt blive underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, herunder nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret

og

 - ii) vil blive underrettet om den frist, inden for hvilken han/hun skal anmode om en sådan fornyet prøvelse eller anke som nævnt i den pågældende europæiske arrestordre.«

12 Følgende fremgår af artikel 8, stk. 1-3, i rammeafgørelse 2009/299:

»1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme denne rammeafgørelses bestemmelser senest den 28. marts 2011.

2. Denne rammeafgørelse anvendes fra den i stk. 1 nævnte dato på anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen.

3. Hvis en medlemsstat ved vedtagelsen af denne rammeafgørelse har erklæret, at den har alvorlige grunde til at antage, at den ikke vil være i stand til at efterkomme rammeafgørelsens bestemmelser senest på den i stk. 1 nævnte dato, anvendes rammeafgørelsen senest fra den 1. januar 2014 på anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der er afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen, og som er udstedt af denne medlemsstats kompetente myndigheder. [...]«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

13 Ved kendelse af 1. oktober 1996 fastslog den første sektion i kriminalafdelingen ved Audiencia Nacional (Spanien), at Stefano Melloni skulle overgives til Italien med henblik på strafforfølgning for de forhold, der fremgik af arrestordrerne nr. 554/1993 og nr. 444/1993, som var udstedt henholdsvis den 13. maj og den 15. juni 1993 af Tribunale di Ferrara (Italien). Stefano Melloni blev løsladt mod en kaution på 5 000 000 ESP, som han indbetalte den 30. april 1996, hvorefter han flygtede og derfor ikke kunne overgives til de italienske myndigheder.

14 Ved afgørelse af 27. marts 1997 konstaterede Tribunale di Ferrara, at Stefano Melloni var udeblevet fra retssagen, og fastslog, at der skulle sendes meddelelser til de advokater, som Stefano Melloni allerede havde valgt. Ved dom af 21. juni 2000 afsagt in absentia af Tribunale di Ferrara, der efterfølgende blev stadfæstet den 14. marts 2003 af Corte d'appello di Bologna (Italien), blev Stefano Melloni i sagen idømt ti års fængsel for svigagtig konkurs. Ved afgørelse af 7. juni 2004 forkastede femte kriminalafdeling ved Corte suprema di cassazione (Italien) den af Stefano Mellonis advokat iværksatte kassationsappel. Den 8. juni 2004 udstedte statsadvokaturen for Corte d'appello di Bologna den europæiske arrestordre nr. 271/2004 med henblik på afsoning af den straf, som Tribunale di Ferrara havde idømt.

15 Efter at Stefano Melloni den 1. august 2008 blev anholdt af spansk politi, besluttede Juzgado Central de Instrucción nr. 6 (Spanien) ved kendelse af 2. august 2008 at indbringe sagen om den nævnte europæiske arrestordre for den første sektion i kriminalafdelingen ved Audiencia Nacional.

16 Stefano Melloni modsatte sig overgivelsen til de italienske myndigheder, idet han for det første anførte, at han i forbindelse med appellen havde udpeget en anden advokat end de to advokater, der tidligere havde repræsenteret ham, og havde tilbagekaldt disses mandat, og at de italienske myndigheder til trods for denne tilbagekaldelse fortsat sendte forkyndelserne til disse to advokater. For det andet anførte han, at de italienske procesregler ikke giver mulighed for at appellere domme afsagt in absentia, og at forkyndelsen af den europæiske arrestordre i givet fald burde betinges af, at Den Italienske Republik garanterede en mulighed for at appellere den dom, hvorved han blev dømt.

17 Ved kendelse af 12. september 2008 traf første sektion i kriminalafdelingen ved Audiencia Nacional afgørelse om at overgive Stefano Melloni til de italienske myndigheder med henblik på afsoning af den straf, han blev idømt af Tribunale di Ferrara som ophavsmand til en svigagtig konkurs, idet Audiencia Nacional dels ikke fandt det godtgjort, at de af Stefano Melloni udpegede advokater var ophørt med at repræsentere ham fra 2001, dels at hans ret til forsvar var blevet overholdt, idet han forinden var gjort bekendt med den berammede retssag, frivilligt udeblev fra retssagen og udpegede to advokater med henblik på varetagelse af sit forsvar, og som i denne egenskab medvirkede i første instans, under appellen og under kassationsanken, hvormed retsmidlerne blev udtømt.

- 18 Stefano Melloni iværksatte en »recurso de amparo« (en forfatningsmæssig klage) ved Tribunal Constitucional til prøvelse af denne kendelse. Han anførte til støtte herfor, at der var sket en indirekte tilsidesættelse af de absolutte krav, der følger af retten til en retfærdig rettergang, der er fastsat i den spanske forfatnings artikel 24, stk. 2. Der var nemlig tale om tilsidesættelse af det væsentligste indhold af retten til en retfærdig rettergang, der svækkes til skade for den menneskelige værdighed, hvis der sker udlevering til lande, der i tilfælde af en alvorlig overtrædelse tillægger domme, afsagt in absentia, gyldighed, uden at betinge overgivelsen af, at den domfældte kan anfægte sådanne domfældelser for at sikre sin ret til forsvar.
- 19 Ved kendelse af 18. september 2008 antog første sektion ved Tribunal Constitucional appellsagen »recurso de amparo« til realitetsbehandling og besluttede at udsætte fuldbyrdelsen af kendelsen af 12. september 2008, og ved kendelse af 1. marts 2011 besluttede Tribunal Constitucionals plenum at pådømme denne appel.
- 20 Den forelæggende ret har medgivet, at den i sin dom i sag 91/2000 af 30. marts 2000 anerkendte, at det bindende indhold af de grundlæggende rettigheder udadtil er mere begrænset, idet det kun er de mest grundlæggende og elementære krav, der kan knyttes til den spanske forfatnings artikel 24 og give grundlag for at fastslå, at der foreligger en handling, som indirekte er i strid med forfatningen. Tilsidesættelse af det væsentligste indhold af begrebet retfærdig rettergang, der indebærer et indgreb i den menneskelige værdighed, udgør ifølge denne ret imidlertid en »indirekte« tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang, såfremt de spanske judicielle myndigheders afgørelse om udlevering til lande, der i alvorlige strafferetlige sager accepterer domme, afsagt in absentia, som gyldige, gives virkninger udadtil, uden at denne udlevering undergives en betingelse om, at den domfældte kan anfægte disse domfældelser for at sikre sin ret til forsvar.
- 21 Den nævnte ret har anført, at denne nationale retspraksis tillige finder anvendelse inden for rammerne af den overgivelsesprocedure, der er indført ved rammeafgørelse 2002/584, af to grunde. Den første er, at betingelsen for at overgive en domfældt udgør det væsentligste indhold i den forfatningssikrede ret til en retfærdig rettergang. Den anden grund er baseret på den omstændighed, at artikel 5, nr. 1), i denne rammeafgørelse, i den dagældende affattelse, fastsatte muligheden for, at fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre med henblik på overgivelse til afsoning af en dom, afsagt in absentia, kunne betinges under hensyntagen til »den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning«, herunder den betingelse, at »den udstedende judicielle myndighed giver garantier, der skønnes tilstrækkelige til at sikre, at den person, der er omfattet af den europæiske arrestordre, får lejlighed til at få sagen prøvet på ny i den udstedende medlemsstat, således at retten til forsvar og til at være til stede ved domsforhandlingen tilgodeses« (Tribunal Constitucionals dom af 5.6.2006 i sag nr. 177/2006).
- 22 Den forelæggende ret har endelig anført, at den ved dom af 28. september 2009 i sag nr. 199/2009 tog den »recurso de amparo«, der var iværksat til prøvelse af en kendelse om overgivelse af den berørte person til Rumænien til fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der var udstedt med henblik på afsoning af en dom, afsagt in absentia, på fire års fængsel, til følge, uden at kravet om, at den omhandlede dom skulle prøves på ny, var nævnt. I den nævnte dom blev Audiencia Nacional's argumentation, hvorefter der ikke med rette kunne være afsagt dom in absentia, eftersom Stefano Melloni havde udpeget en advokat, der var til stede under sagen som dennes forsvarer, nemlig forkastet.
- 23 Ifølge Tribunal Constitucional er problemet, at rammeafgørelse 2009/299 ophævede artikel 5, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 og indsatte en artikel 4a i denne rammeafgørelse. Den nævnte artikel 4a er imidlertid til hinder for, at myndigheden kan »nægte at fuldbyrde den europæiske arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvis den pågældende ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen«, når den berørte »var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og [...] faktisk [var] repræsenteret af denne rådgiver under retssagen«. Den forelæggende ret har anført, at

det fremgik af den sag, der ligger til grund for den foreliggende proces til kontrol af forfatningsmæssigheden, at Stefano Melloni havde givet mandat til to advokater, til hvem Tribunale di Ferrara sendte meddelelser om den kommende behandling af sagen, således at Stefano Melloni havde kendskab til sagen. Det fremgik ifølge den forelæggende ret endvidere, at sagsøgeren faktisk blev forsvaret af de to advokater under sagens behandling i første instans samt i den efterfølgende appel og kassationsanke.

- 24 Ifølge Tribunal Constitucional opstår derfor spørgsmålet, om rammeafgørelse 2002/584 er til hinder for, at de spanske judicielle myndigheder betinger overgivelsen af Stefano Melloni af muligheden for, at den omhandlede dom kan prøves på ny.
- 25 Den forelæggende ret forkastede i denne forbindelse Ministerio Fiscals argument om, at en præjudiciel forelæggelse ikke var nødvendig, fordi rammeafgørelse 2009/299 af tidsmæssige årsager ikke kunne finde anvendelse på tvisten i hovedsagen. Hovedsagens genstand er nemlig ikke at afgøre, om kendelsen af 12. september 2008 indebar en tilsidesættelse af denne rammeafgørelse, men om den indebar en indirekte tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang, som er fastsat i artikel 24, stk. 2, i den spanske forfatning. Denne rammeafgørelse skal imidlertid tages i betragtning ved fastlæggelsen af indholdet af denne rettighed, der kan tillægges virkning udadtil, idet den udgør gældende EU-ret på tidspunktet for vurderingen af, om den nævnte kendelse er i overensstemmelse med forfatningen. En sådan hensyntagen kræves endvidere i henhold til princippet om, at national ret skal fortolkes i overensstemmelse med rammeafgørelser (jf. dom af 16.6.2005, sag C-105/03, Pupino, Sml. I, s. 5285, præmis 43).
- 26 På baggrund af disse betragtninger har Tribunal Constitucional besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584/RIA, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299/RIA, fortolkes således, at den er til hinder for, at de nationale judicielle myndigheder under de omstændigheder, der fremgår af denne bestemmelse, betinger fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre af, at den omhandlede dom kan prøves på ny for at sikre den pågældendes ret til forsvar?
 - 2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, er artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584/RIA forenelig med de krav, der kan udledes af retten til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang, som fastsat i chartrets artikel 47, og af retten til forsvar, der er garanteret i [chartrets] artikel 48, stk. 2?
 - 3) For det tilfælde, at det andet spørgsmål besvares bekræftende, tillader chartrets artikel 53, hvis den fortolkes systematisk i forhold til de anerkendte rettigheder i chartrets artikel 47 og 48, at en medlemsstat med henblik på at undgå en indskrænkende eller krænkende fortolkning af en grundlæggende rettighed, der er anerkendt i denne medlemsstats forfatning, betinger overgivelsen af en person, der er dømt in absentia, af, at denne dom prøves på ny i den udstedende medlemsstat, hvorved disse rettigheder opnår et højere beskyttelsesniveau end det, der følger af EU-retten?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Om formaliteten med hensyn til anmodningen om præjudiciel afgørelse

- 27 Visse af de berørte parter, der har afgivet indlæg for Domstolen, har anført, at den foreliggende præjudicielle forelæggelse skal afvises fra realitetsbehandling, fordi artikel 4a i rammeafgørelse 2002/584 af tidsmæssige årsager ikke finder anvendelse på sagsøgerens overgivelsesprocedure i

hovedsagen. De har gjort gældende, at datoen den 12. september 2008, som er den dato, hvor Audiencia Nacional's kendelse om at overgive sagsøgeren til de italienske myndigheder blev afsagt, ligger før datoen for udløbet af fristen for gennemførelse af rammeafgørelse 2009/299, hvilken frist ifølge afgørelsens artikel 8, stk. 1, er fastsat til den 28. marts 2011. De har endvidere anført, at Den Italienske Republik under alle omstændigheder har gjort brug af muligheden i artikel 8, stk. 3, for at udsætte anvendelsen af rammeafgørelse 2009/299 på anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der er afsagt af de kompetente italienske myndigheder, uden at den pågældende selv har været til stede under retssagen, indtil den 1. januar 2014. Betingelserne for, at de spanske myndigheder kan overgive Stefano Melloni til de italienske myndigheder, er således fortsat fastsat i artikel 5, nr. 1), i rammeafgørelse 2002/584.

- 28 Det skal i denne forbindelse indledningsvis bemærkes, at inden for rammerne af proceduren i artikel 267 TEUF tilkommer det udelukkende den nationale ret, som tvisten er indbragt for, og som har ansvaret for den retsafgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (jf. bl.a. dom af 8.9.2011, forenede sager C-78/08 - C-80/08, *Paint Graphos m.fl.*, Sml. I, s. 7611 præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Formodningen for, at de præjudicielle spørgsmål, der forelægges af de nationale retter, er relevante, kan alene fraviges under særlige omstændigheder, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en sagligt korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (jf. i denne retning bl.a. dommen i sagen *Paint Graphos m.fl.*, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 I den foreliggende sag fremgår det ikke klart, at den af den forelæggende ret ønskede fortolkning af artikel 4a i rammeafgørelse 2002/584 savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller omhandler et problem af hypotetisk karakter.
- 31 Hvad angår spørgsmålet om den tidsmæssige anvendelse af artikel 4a i den nævnte rammeafgørelse, bemærkes for det første, at det fremgår af selve ordlyden af artikel 8, stk. 2, i rammeafgørelse 2009/299, at fra den 28. marts 2011 »anvendes [denne rammeafgørelse] [...] på anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen«, uden at der foretages nogen sondring efter, om de nævnte afgørelser er vedtaget før eller efter denne dato.
- 32 Denne ordlydsfortolkning bekræftes af den omstændighed, at bestemmelserne i artikel 4a i rammeafgørelse 2002/584 – der bør anses for processuelle regler (jf. analogt dom af 1.7.2004, forenede sager C-361/02 og C-362/02, *Tsapalos og Diamantakis*, Sml. I, s. 6405, præmis 20, samt af 12.8.2008, sag C-296/08 PPU, *Santesteban Goicoechea*, Sml. I, s. 6307, præmis 80) – kan finde anvendelse på sagsøgerens overgivelsesprocedure i hovedsagen, der fortsat er verserende. Det er nemlig fast retspraksis, at processuelle regler almindeligvis antages at finde anvendelse i samtlige tvister, der verserer på ikrafttrædelsesdatoen, til forskel fra materielretlige regler, der normalt fortolkes således, at de ikke omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen (jf. bl.a. dom af 12.11.1981, forenede sager 212/80-217/80, *Meridionale Industria Salumi m.fl.*, Sml. s. 2735, præmis 9, og af 28.6.2007, sag C-467/05, *Dell'Orto*, Sml. I, s. 5557, præmis 48, samt *Santesteban Goicoechea*-dommen, præmis 80).
- 33 For det andet kan den omstændighed, at Den Italienske Republik har erklæret at ville gøre brug af muligheden i artikel 8, stk. 3, i rammeafgørelse 2009/299 for at udsætte anvendelsen af denne rammeafgørelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet af de kompetente italienske myndigheder, uden at den pågældende selv har været til stede under retssagen, til senest den 1. januar

2014, ikke bevirke, at den foreliggende præjudicielle forelæggelse ikke antages til realitetsbehandling. Det fremgår nemlig af forelæggelsesafgørelsen, at den forelæggende ret med henblik på fortolkningen af de grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i den spanske forfatning i overensstemmelse med internationale traktater, som Kongeriget Spanien har ratificeret, vil tage de relevante EU-retlige bestemmelser i betragtning for at fastlægge det væsentlige indhold i retten til en retfærdig rettergang, der er garanteret i denne forfatnings artikel 24, stk. 2.

- 34 Det følger af det ovenstående, at den af Tribunal Constitucional indgivne anmodning om en præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

Det første spørgsmål

- 35 Med det første spørgsmål ønsker Tribunal Constitucional nærmere bestemt oplyst, om artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i de tilfælde, der er anført i denne bestemmelse, betinger fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, af, at domsfældelsen, afsagt in absentia, kan prøves på ny i den udstedende medlemsstat.
- 36 Det bemærkes, at den nævnte rammeafgørelse – således som det navnlig fremgår af dens artikel 1, stk. 1 og 2, og af dens femte og syvende betragtning – har til formål at erstatte det multilaterale udleveringssystem mellem medlemsstaterne med en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning, og at denne ordning er baseret på princippet om gensidig anerkendelse (jf. dom af 29.1.2013, sag C-396/11, Radu, præmis 33).
- 37 Den nævnte rammeafgørelse 2002/584 tilsigter således med indførelsen af en ny forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffeloven, at fremme og fremskynde det retslige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre Unionens erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne (Radu-dommen, præmis 34).
- 38 I medfør af artikel 1, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 har medlemsstaterne i princippet pligt til at fuldbyrde enhver europæisk arrestordre. Medlemsstaterne kan i henhold til bestemmelserne i denne rammeafgørelse således kun afslå at fuldbyrde en sådan ordre i de tilfælde af obligatorisk ikke-fuldbyrdelse, der er fastsat i dennes artikel 3, samt i de tilfælde med fakultativ ikke-fuldbyrdelse, som er opregnet i dennes artikel 4 og 4a. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan desuden kun underkaste fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre de betingelser, der er fastsat i nævnte rammeafgørelses artikel 5 (Radu-dommen, præmis 35 og 36).
- 39 Med henblik på at fastlægge rækkevidden af artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, der er genstand for det foreliggende spørgsmål, skal bestemmelsens ordlyd, opbygning og formål undersøges.
- 40 Det fremgår af ordlyden af artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, at bestemmelsen giver fakultativ mulighed for ikke at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvis den pågældende ikke selv har været til stede under den retssag, der førte til dømfældelsen. Denne mulighed er imidlertid forsynet med fire undtagelser, der fratager den fuldbyrdende judicielle myndighed muligheden for at nægte at fuldbyrde den pågældende europæiske arrestordre. Det følger heraf, at

denne artikel 4a, stk. 1, i disse fire tilfælde er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed betinger overgivelsen af en person, der er dømt in absentia, af muligheden for en fornyet prøvelse af domfældelsen i den berørtes tilstedeværelse.

- 41 En sådan ordlydsfortolkning af artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 bekræftes af en gennemgang af bestemmelsens opbygning. Formålet med rammeafgørelse 2009/299 er dels at ophæve artikel 5, nr. 1), i rammeafgørelse 2002/584, der under visse omstændigheder gav mulighed for at betinge fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der var udstedt med henblik på fuldbyrdelsen af en dom, afsagt in absentia, af, at det blev garanteret, at sagen kunne prøves på ny i den udstedende medlemsstat i den berørtes tilstedeværelse, dels at erstatte denne bestemmelse med artikel 4a. Hertil kommer, at bestemmelsen begrænser muligheden for at nægte at fuldbyrde en sådan arrestordre, idet den, som det fremgår af sjette betragtning til rammeafgørelse 2009/299, fastsætter »betingelser[ne] for, hvornår anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse afsagt under en retssag, hvor den pågældende person ikke selv var til stede, ikke bør nægtes«.
- 42 Navnlig fastsætter artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 i det væsentlige, under litra a) og b), at når en person, der er dømt in absentia, i rette tid blev klar over den berammede retssag og blev underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen, samt var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, har den fuldbyrdende judicielle myndighed pligt til at gennemføre overgivelsen af denne person, således at den ikke kan betinge denne overgivelse af muligheden for en fornyet prøvelse af sagen i den udstedende medlemsstat i den berørtes tilstedeværelse.
- 43 En sådan fortolkning af den nævnte artikel 4a bekræftes tillige af de formål, som EU-lovgiver forfølger. Det fremgår både af anden til fjerde betragtning til rammeafgørelse 2009/299 og af afgørelsens artikel 1, at EU-lovgiver med vedtagelsen af afgørelsen ønskede at lette det retlige samarbejde i straffesager og at forbedre den gensidige anerkendelse af retsafgørelser mellem medlemsstater gennem en harmonisering af grundene til at undlade at anerkende afgørelser afsagt under en retssag, hvor den pågældende person ikke selv var til stede. Som navnlig fremhævet i fjerde betragtning ville EU-lovgiver med definitionen af disse fælles grunde give »den fuldbyrdende myndighed mulighed for at fuldbyrde afgørelsen, selv om den pågældende person ikke var til stede under retssagen, under fuld hensyntagen til personens ret til et forsvar«.
- 44 Som generaladvokaten har anført i punkt 65 og 70 i forslaget til afgørelse, er den løsning, som EU-lovgiver har valgt, der består i en udtømmende opregning af de situationer, hvor fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på overgivelse til fuldbyrdelse af en dom, afsagt in absentia, ikke skal anses for at udgøre et indgreb i retten til forsvar, ikke forenelig med, at der opretholdes en mulighed for den fuldbyrdende judicielle myndighed til at betinge fuldbyrdelsen af, at den omhandlede dom kan prøves på ny for at sikre den pågældendes ret til forsvar.
- 45 Hvad angår det argument, som den forelæggende ret har anført, hvorefter pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder, således som de er defineret i artikel 6 TEU, giver de fuldbyrdende judicielle myndigheder ret til at nægte at fuldbyrde en europæisk arrestordre, selv i de situationer, der er omhandlet i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, når den berørte person ikke får lejlighed til at få prøvet dommen på ny, skal det fremhæves, at et sådant argument rejser tvivl om, hvorvidt artikel 4a i rammeafgørelse 2002/584 er forenelig med de grundlæggende rettigheder, der er beskyttet i Unionens retsorden, hvilket det andet spørgsmål tilsigter at afklare.
- 46 Det følger af det ovenstående, at artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i de tilfælde, der er anført i denne bestemmelse, betinger fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, af, at domfældelsen, afsagt in absentia, kan prøves på ny i den udstedende medlemsstat.

Det andet spørgsmål

- 47 Med det andet spørgsmål har den forelæggende ret nærmere bestemt forespurgt Domstolen, om artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 er forenelig med de krav, der følger af retten til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang, som fastsat i chartrets artikel 47, og af retten til forsvar, der er garanteret i chartrets artikel 48, stk. 2.
- 48 Det bemærkes, at Unionen i henhold til artikel 6, stk. 1, TEU anerkender de rettigheder, friheder og principper, der findes i chartret, »der har samme juridiske værdi som traktaterne«.
- 49 Hvad angår rækkevidden af retten til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang, som fastsat i chartrets artikel 47, og af retten til forsvar, der er garanteret i chartrets artikel 48, stk. 2, skal det præciseres, at selv om den anklagedes ret til selv at være til stede under retssagen udgør et vigtigt element af retten til en retfærdig rettergang, er denne ret ikke absolut (jf. bl.a. dom af 6.9.2012, sag C-619/10, Trade Agency, præmis 52 og 55). Den anklagede kan udtrykkeligt eller stiltiende frivilligt afstå fra denne ret under forudsætning af, at afståelsen er sket utvetydigt, at de nødvendige garantier i forhold til rettighedens betydning sikres, og at afståelsen ikke er i strid med væsentlige samfundsinteresser. En tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang er navnlig ikke godtgjort, selv om den anklagede ikke var personligt til stede, når den pågældende er blevet underrettet om tidspunkt og sted for retssagen eller er blevet forsvaret af en juridisk rådgiver, som vedkommende havde givet mandat hertil.
- 50 Denne fortolkning af chartrets artikel 47 og artikel 48, stk. 2, er i overensstemmelse med den rækkevidde, som de rettigheder, der er garanteret ved artikel 6, stk. 1 og 3, EMRK, er tillagt i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis (jf. bl.a. Menneskerettighedsdomstolens dom af 14.6.2001, sag nr. 20491/92, Medenica mod Schweiz, præmis 56-59, af 1.3.2006, sag nr. 56581/00, Sejdivic mod Italien, *Reports of Judgments and Decisions* 2006-II, præmis 84, 86 og 98, samt af 24.4.2012, sag nr. 29648/03, Haralampiev mod Bulgarien, præmis 32 og 33).
- 51 Det bemærkes endvidere, at den harmonisering af betingelserne for fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af afgørelser, som er afsagt under en retssag, hvor den berørte ikke selv var til stede, der er foretaget ved rammeafgørelse 2009/299, tilsigter, som anført i afgørelsens artikel 1, at styrke de proceduremæssige rettigheder for personer, der er genstand for en straffesag, og samtidig at forbedre den gensidige anerkendelse af retsafgørelser mellem medlemsstater.
- 52 Artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 fastsætter således i litra a) og b) betingelserne for, at den pågældende skal anses for frivilligt og entydigt at have givet afkald på at være til stede under retssagen, således at fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en straf over den person, der er dømt in absentia, ikke kan undergives betingelsen om, at denne person kan få sagen genoptaget i den udstedende medlemsstat og være til stede ved domsforhandlingen. Dette gælder enten, som det angives i stk. 1, litra a), når den berørte person ikke var til stede under retssagen, selv om denne er blevet indkaldt personligt eller officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for retssagen, eller, som det angives i stk. 1, litra b), når den pågældende var klar over den berammede retssag og valgte at lade sig repræsentere af en juridisk rådgiver frem for at være personligt til stede. Hvad angår artikel 4a, stk. 1, litra c) og d), opregner disse bestemmelser de tilfælde, hvor den fuldbyrdende judicielle myndighed er forpligtet til at fuldbyrde en europæisk arrestordre, selv om den berørte har ret til en fornyet prøvelse af sagen, når det enten fremgår af den nævnte arrestordre, at den berørte ikke har anmodet om en fornyet prøvelse af sagen, eller at den berørte udtrykkeligt vil blive underrettet om sin ret til fornyet prøvelse.
- 53 Det må i betragtning af det ovenstående fastslås, at artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 hverken tilsidesætter retten til en retfærdig rettergang eller retten til forsvar, der er garanteret i chartrets artikel 47 og artikel 48, stk. 2.

54 Det følger af det ovenstående, at det andet spørgsmål skal besvares med, at artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 er forenelig med de krav, der følger af chartrets artikel 47 og artikel 48, stk. 2.

Det tredje spørgsmål

55 Den forelæggende ret ønsker med det tredje spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om chartrets artikel 53 skal fortolkes således, at den tillader den fuldbyrdende medlemsstat at betinge overgivelsen af en person, der er dømt in absentia, af, at domfældelsen kan prøves på ny i den udstedende medlemsstat, med henblik på at undgå en tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang og af retten til forsvar, der er garanteret ved dens forfatning.

56 Den forelæggende ret har i denne henseende uden videre påtænkt en fortolkning, hvorefter chartrets artikel 53 generelt tillader en medlemsstat at anvende et beskyttelsesniveau for grundlæggende rettigheder, der er garanteret ved dens forfatning, når dette niveau er højere end det, der følger af chartret, og i givet fald hindrer medlemsstaten i at anvende bestemmelser i EU-retten. En sådan fortolkning tillader navnlig en medlemsstat at opstille betingelser for fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelsen af en dom, afsagt in absentia, med det formål at undgå en fortolkning, der begrænser eller tilsidesætter de grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i dens forfatning, selv om anvendelsen af sådanne betingelser ikke er tilladt i henhold til artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.

57 En sådan fortolkning af chartrets artikel 53 kan ikke tiltrædes.

58 Denne fortolkning af chartrets artikel 53 er nemlig i strid med princippet om EU-rettens forrang, idet den tillader, at en medlemsstat hindrer anvendelsen af EU-retsakter, der er fuldt ud i overensstemmelse med chartret, når de ikke respekterer de grundlæggende rettigheder, der er garanteret i denne stats forfatning.

59 Det følger nemlig af fast retspraksis, at i medfør af princippet om EU-rettens forrang, som er et væsentligt kendetegn ved Unionens retsorden (jf. Domstolens udtalelse 1/91 af 14.12.1991, Sml. I, s. 6079, præmis 21, og 1/09 af 8.3.2011, præmis 65), kan den omstændighed, at en medlemsstat påberåber sig bestemmelser i national ret, selv hvis der er tale om forfatningsbestemmelser, ikke ændre EU-rettens virkning på denne stats område (jf. i denne retning bl.a. dom af 17.12.1970, sag 11/70, Internationale Handelsgesellschaft, Sml. 1970, s. 235, org.ref.: Rec. s. 1125, præmis 3, og af 8.9.2010, sag C-409/06, Winner Wetten, Sml. I, s. 8015, præmis 61).

60 Chartrets artikel 53 bekræfter ganske vist, at når en EU-retsakt henviser til nationale gennemførelsesforanstaltninger, har de nationale retter fortsat beføjelse til at anvende deres nationale niveauer for beskyttelse af grundlæggende rettigheder, forudsat at denne anvendelse hverken strider mod det beskyttelsesniveau, der er fastsat i chartret, som fortolket af Domstolen, eller EU-rettens forrang, enhed og effektivitet.

61 Som det imidlertid fremgår af denne doms præmis 40, giver artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 ikke medlemsstaterne beføjelse til at nægte at fuldbyrde en europæisk arrestordre, når den berørte person befinder sig i en af de fire situationer, der er opregnet i denne bestemmelse.

62 Det bemærkes i øvrigt, at vedtagelsen af rammeafgørelse 2009/299, hvormed den førnævnte bestemmelse blev indsat i rammeafgørelse 2002/584, tilsigter at afhjælpe de vanskeligheder med gensidig anerkendelse af retsafgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen, der skyldes forskelle i medlemsstaternes beskyttelse af grundlæggende rettigheder. Denne rammeafgørelse gennemfører således en harmonisering af betingelserne for fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre i tilfælde af en dom, afsagt in absentia, der afspejler den konsensus, som er

opnået mellem samtlige medlemsstater vedrørende den rækkevidde, som de processuelle rettigheder, der gælder for personer dømt in absentia, som er genstand for en europæisk arrestordre, skal tillægges i henhold til EU-retten.

- 63 Heraf følger, at såfremt det tillades en medlemsstat at påberåbe sig chartrets artikel 53 for at undergive overgivelsen af en person, der er dømt in absentia, en betingelse, der ikke er fastsat i rammeafgørelse 2009/299, om, at domfældelsen kan prøves på ny i den udstedende medlemsstat, med henblik på at undgå en tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang og af retten til forsvar, der er garanteret i den fuldbyrdende medlemsstats forfatning, vil dette – idet der rejses tvivl om den ensartede anvendelse af det beskyttelsesniveau, der er fastsat i denne rammeafgørelse – indebære en tilsidesættelse af principperne om gensidig tillid og gensidig anerkendelse, som denne afgørelse tilsigter at forankre, og dermed hindres effektiviteten af den nævnte rammeafgørelse.
- 64 I betragtning af det ovenstående skal det tredje spørgsmål besvares med, at chartrets artikel 53 skal fortolkes således, at den ikke tillader den fuldbyrdende medlemsstat at betinge overgivelsen af en person, der er dømt in absentia, af, at domfældelsen kan prøves på ny i den udstedende medlemsstat, med henblik på at undgå en tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang og af retten til forsvar, der er garanteret ved dens forfatning.

Sagens omkostninger

- 65 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 4a, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i de tilfælde, der er anført i denne bestemmelse, betinger fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrkelse af en frihedsstraf, af, at domfældelsen, afsagt in absentia, kan prøves på ny i den udstedende medlemsstat.**
- 2) **Artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, er forenelig med de krav, der følger af artikel 47 og artikel 48, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.**
- 3) **Artikel 53 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at den ikke tillader den fuldbyrdende medlemsstat at betinge overgivelsen af en person, der er dømt in absentia, af, at domfældelsen kan prøves på ny i den udstedende medlemsstat, med henblik på at undgå en tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang og af retten til forsvar, der er garanteret ved dens forfatning.**

Underskrifter